

Con Vẹt

Kim Châu

John chụp lên đầu chiếc mũ bay, anh vội vã tiến về phía chiếc F5, mở cửa, chui vào buồng lái. Hôm nay đến phiên đội bay của anh nhận nhiệm vụ oanh kích.

Chiếc phi cơ chồm lên sau những thao tác khởi động, nhẹ nhàng lướt trên đường băng của Đệ Thất Hạm Đội, vọt lên không đạo tiến về phía lãnh thổ Bắc Việt Nam.

John vừa lái vừa suy nghĩ vẩn vơ. Là một quân nhân, nhất nhất anh đều phải thi hành lệnh của cấp trên giao phó. Nhiều lúc anh tự hỏi công việc mà anh đang làm thực sự phục vụ mục đích gì, anh chỉ biết lái máy bay bắn phá, yểm trợ và trút hàng tấn bom xuống những nơi đã được chỉ thị. Cũng như tất cả mọi người, phải sống và làm việc. Cái công việc mà anh đang thi hành không làm anh thích thú mấy. Nhưng biết làm sao được khi đã lỡ chọn nghiệp chiến binh. Anh chợt nghĩ đến vợ con anh, thằng Tom giờ này chắc đã đến trường và Nathalie đã đến sở làm. Anh bất giác mỉm cười cay đắng, công việc nào cũng phục vụ con người chỉ có riêng anh là đem lại sự chết chóc mà thôi, anh nghĩ đến những tiếng nổ, những cột khói ngất trời, những xác người ngã xuống và những tiếng khóc than đau đớn, bất giác anh rùng mình.

Một tia chớp chói lòa vụt lóe lên thật gần, không tránh kịp nữa rồi, anh thấy người anh rung lên, chiếc phi cơ lao đảo, một hỏa tiễn phòng không đã đi đúng mục tiêu. Anh chỉ còn đủ thì giờ bấm vào một chiếc nút, cánh cửa mở toang, hất tung anh vào khoảng không bao la.....

Trong khi chiếc dù tự động trên lưng anh bung ra cũng là lúc anh nghe một tiếng nổ thật to.....

Tiếng dây xích khóa cửa khua loảng xoảng làm anh mở bừng mắt, một người đàn ông, tay bưng một cốc nước và tô cơm bước vào. John cố gắng bò dậy, nhưng cảm giác

rê mướt khắp người khiến mặt anh nhăn nhó. Anh ta đến gần John đặt cả hai thứ xuống đất, John thấy anh ta còn rất trẻ, khoảng 30 tuổi, thân hình vạm vỡ, bộ quần áo lính mà anh ta mặc đã cũ nhưng sạch sẽ, chân đi đôi giày cao su được chế biến bằng những vỏ xe ô tô phế thải, vai khoác khẩu AK47, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, anh ta nhìn John ánh mắt có vẻ hiền hòa:

- Anh hãy ăn cơm đi.

Tiếng nói anh ta nhẹ nhàng mặc dầu lối phát âm tiếng Anh không chuẩn lắm. Xong anh ta lẳng lặng quay ra sau khi khóa chặt cửa lại.

Nhìn tô cơm màu vàng vì ngô nhiều hơn gạo, John thấy thật xa lạ, nhưng đói và khát khiến anh không có thì giờ do dự, cái chất bột ngọt ngào dần dần thấm vào thần kinh John khiến anh thấy thật dễ chịu.

Hàng ngày người tiếp xúc nhiều nhất với John là Sơn, tên anh ta, có lẽ do cái vốn tiếng Anh mà Sơn được cấp trên giao phó nhiệm vụ coi sóc tù nhân nước ngoài. Lâu dần giữa hai người có một sự cảm thông, một tình bạn nảy nở, thỉnh thoảng tâm sự cùng nhau trong phạm vi cho phép. Cái vốn tiếng Anh của Sơn càng ngày càng dồi dào hơn và John cũng học được vài câu tiếng Việt.

Thú vui duy nhất ở nơi heo hút này là con vẹt mà Sơn bắt được trong rừng từ lúc nó còn rất nhỏ, không riêng gì Sơn, mà các người trông coi tù binh nơi đây đây dạy nói đủ thứ. Một hôm khi đưa John đi vệ sinh, ngang nhánh cây treo chiếc lồng vẹt, bỗng John nghe tiếng kêu :

- "Get out, Yankee". (Hãy cút đi, tên Mỹ).

Có lẽ do một người nào đó dạy nó mỗi khi thấy người da trắng tóc vàng đến gần, và vẹt là giống có trí nhớ rất dai, nên khi nhìn thấy John, vẹt ta bật ra câu nói ấy.

John cũng không buồn vì đó là điều

hiển nhiên, làm sao thương yêu và mời đón người đã từng bắn giết đất nước, đồng bào mình.

Thấm thoát mà đã gần hai năm. John không phải lo lắng gì cho số phận, vì theo qui ước quốc tế, những tù binh chiến tranh như anh sớm muộn gì cũng được trao trả, chỉ có nỗi nhớ nhà và lo lắng cho sự đổi thay của lòng dạ con người, không biết Nathalie có thủy chung chờ đợi ngày trở về của anh không.

Rồi cái ngày mong đợi cũng đến, khi chiếc phi cơ C 130 đưa John và các bạn tù đáp xuống phi trường. Mái tóc vàng của Nathalie nổi bật giữa đám đông chờ đợi thân nhân, những vòng tay siết chặt, những chiếc hôn nồng nàn sau bao năm xa cách khiến John quên đi tất cả.

Nhịp sống tất bật của con người đã lôi kéo tất cả chúng ta vào guồng máy xã hội, John bây giờ là một kỹ sư, những giờ phút bận rộn công việc ở nhà máy, anh tưởng chừng như quên được những kỷ niệm u buồn, nhưng không, trong tâm tư anh lúc nào cũng vấn vương hình ảnh những tháng ngày bị giam giữ, và nhất là nhớ Sơn, một người bên kia chiến tuyến mà cũng là một người bạn trong quãng đời gian khổ nhất của anh.

Một ý nghĩ nung nấu tim anh, anh phải thăm Việt Nam, bây giờ là hòa bình, không còn chiến tranh, không còn giới tuyến và thù hận, tất cả đều là bạn, anh muốn trở lại chốn xưa, anh muốn sống lại những giây phút củ, muốn nhìn lại cảnh quang ngày trước, nhìn lại những dấu vết tàn phá mà anh cũng một phần trách nhiệm, và nhất là muốn bắt tay người bạn một thời bên kia chiến tuyến. John kể cho vợ nghe những kỷ niệm xa xưa, và nói ý định của mình cho Nathalie biết.

Sau khi lần về chốn cũ và dò hỏi khắp nơi, cuối cùng John và Nathalie cũng tìm ra được nơi Sơn đang công tác. Trước mặt John, Sơn vẫn đậm vẻ, hiền hòa như ngày nào chỉ có vẻ già dặn hơn mà thôi, Sơn đưa vợ chồng John về thăm nhà, giới thiệu với gia đình anh.

Vừa bước chân qua cổng, một giọng

nói ồm ồm cất lên ;

- Kính chào, kính chào.

John và Nathalie còn đang ngỡ ngàng, đưa mắt nhìn quanh, chợt John nhớ lại chú vẹt ngày xưa, bật cười cùng vợ đến bên chiếc lồng lơ lửng trên một nhánh cây trước mái hiên nhà.

Sơn bước đến cạnh vợ chồng John, vẹt nhìn thấy người lạ, nhẩy nhót tung tăng, và cất cao giọng :

- Get out, Yankee ! Get out, Yankee !..

Có lẽ cái con người to lớn, mắt xanh, tóc vàng đã gợi lại trong ký ức câu nói khi xưa mà vẹt đã từng được dạy, trước sự ngỡ ngàng và hai má ửng đỏ của Nathalie, Sơn bối rối :

- Xin hai bạn thông cảm, nó chỉ là con vẹt, chỉ lập đi lập lại những gì mà người ta đã nhồi nhét vào đầu nó, cho đến chết vẫn không thể nào thay đổi được.

Niềm Bế Dâu Này

tặng Vũ Thuộc

Ta viết bài thơ thương nhớ đây,
Run run tay ấy nắm tay này,
Bao lâu em lạc hồn ta nhỉ?
Đô thị cười nghiêng mí mắt gầy.
Ta vẫn chờ em héo cả thơ,
Đèn khuya đêm trắng nẻo tương tư.
Tóc tơ có kẻ ngàn năm hẹn,
Ai hẹn ngàn năm chuyện tóc tơ?
Từ thưở quen nhau, rồi cách biệt,
Lòng nghe còn nặng chuyện tang thương,
Mà dâu bế dậy từ chinh chiến,
Từ thưở trên đầu tóc điểm sương.
Mê lối vàng son, lạc những đâu?
Em ơi! má thắm có nguyên màu?
Bên hiên Lãm Thúy câu tình tự,
Niềm bế dâu này tiếp nối nhau.

Tạ Ký